

Arrest

nr. 291966 van 13 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Lindsay DEDRIE
Gentse Steenweg 323
9620 ZOTTEGEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 3 juli 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DEDRIE voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 9 november 2005 de vluchtelingenstatus toegekend.

Verzoeker wordt op 3 oktober 2005 door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld voor diefstal met braak.

Op 14 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in. Op 23 juli 2007 wordt voormelde aanvraag tot vestiging verworpen.

Op 18 juni 2012 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Dendermonde voor verkrachting van een bijzonder kwetsbaar persoon.

Op 24 december 2012 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Dendermonde voor drugsbezit.

Op 24 september 2021 neemt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus van verzoeker. Bij arrest nr. 276 896 van 2 september 2022 bevestigt de Raad de opheffing van de vluchtelingenstatus van verzoeker.

Op 25 oktober 2022 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een aangetekend schrijven aan verzoeker met verzoek een vragenlijst in te vullen in het kader van de evaluatie van diens verblijfsrecht. Voormelde vragenlijst wordt door verzoeker op 11 november 2022 ingevuld.

Op 6 juni 2023 neemt de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 juli 2023 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op 3 juli 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door politiezone Erpe-Mere/Lede op 03.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B

voornaam: G

geboortedatum: XX.XX.1986

geboorteplaats: Goma

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. De C-kaart die de betrokkene bij zijn arrestatie voorlegd is tevens niet meer geldig. Dhr. B. ontving deze Ckaart immers naar aanleiding van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) van 09.11.2005, waarbij hem de vluchtelingenstatus werd toegekend. Doch besloot het CGVS op 24.09.2021 om dhr. B. zijn vluchtelingenstatus weer op te heffen, waardoor hij illegaal in het Rijk vertoeft.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Dhr. B werd herhaaldelijk veroordeeld door de correctionele rechtbank vanwege zeer ernstige gerechtelijke feiten. Zo liep de betrokkene op 03.10.2005 een veroordeling op van een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor 5 jaar door de correctionele rechtbank van Dendermonde omwille van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en bedreiging door gebaren of

zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Uit het vonnis van 03.10.2005 blijkt dat betrokkene twee personen heeft bedreigd met een keukenmes. Betrokkene heeft het slachtoffer aangevallen, deze kon de aanval afweren maar geraakte toch verwond. De correctionele rechtbank van Dendermonde was dan ook van oordeel dat de bovenstaande feiten ernstig waren en getuigen van een gebrek aan normbesef.

Daarnaast werd dhr. B. op 18.06.2012 evenzeer veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar van de helft van de straf door correctionele rechtbank van Dendermonde omwille van het verkrachten van een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en op een bijzonder kwetsbaar persoon, verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en op een bijzonder kwetsbaar persoon en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door middel van bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene seksuele betrekkingen heeft gehad met een minderjarige en hiervoor het slachtoffer heeft aangezet tot het gebruik van drugs (cannabis) en alcohol. De correctionele rechtbank stelde immers het volgende: "Op die manier zorgde hij er mee voor dat de weerstand van de beide meisjes werd uitgeschakeld en dat ze geen geldige toestemming konden geven voor welk seksueel contact dan ook." Daarnaast was dhr. B. eveneens in de ruimte aanwezig toen zijn medebeklaagden de minderjarige meisjes hebben misbruikt en verkracht. De correctionele rechtbank stelde derhalve dat hij hierdoor zijn medebeklaagden heeft aangemoedigd tot het misbruik en de verkrachting. De rechtbank wees er bij de straftoemeting dan ook op dat u zich schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige feiten en stelde het volgende: "De beklaagden maakten zich schuldig aan zeer ernstige feiten. Ze misbruikten twee minderjarige meisjes van 13 en 15 jaar oud op seksueel gebied en lieten toe dat ze door anderen werden misbruikt. De meeste beklaagden wisten maar al te goed dat de minderjarigen waren weggelopen uit een instelling en dat ze nergens heen konden. Om hun weerstand te breken, voorzagen ze hen van grote hoeveelheden alcohol en drugs. De meisjes wisten amper nog wat ze deden. De beklaagden maakten op grove wijze misbruik van de kwetsbare positie waarin de meisjes zich bevonden en hadden maar één doel voor ogen: de bevrediging van hun eigen seksuele verlangens. Op geen enkele manier stonden ze stil bij de gevolgen van hun daden voor de slachtoffers."

Tot slot werd de betrokkene op 24.12.2012 nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar door de correctionele rechtbank van Dendermonde omwille van het bezit van verdovende middelen. De correctionele rechtbank stelde het volgende: "De door de beklaagde feiten zijn objectief ernstig, gelet op de zeer verslavende en destructieve werking van de gebruikte drug (cocaïne). Het is alom bekend dat dit middel op korte tijd een zeer destructieve uitwerking heeft, zowel op fysisch als op psychisch vlak. Herhaald gebruik van deze drug is niet zonder gevaar en maakt dan ook dat de beklaagde een potentiële bedreiging kan vormen voor de openbare veiligheid." Bovendien wijzen we erop dat de correctionele rechtbank er bij dit vonnis eveneens rekening mee hield dat betrokkene niet aan uw proefstuk toe was, gezien hij reeds eerder correctioneel veroordeeld werd en er dus sprake was van recidive.

Betrokkene toonde nooit schuldinzicht en ziet geen problemen in zijn eigen handelen. Het kan dan ook niet uitgesloten worden dat dergelijk gedrag zich in de toekomst niet zal herhalen. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 06.06.2002 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het CGVS besliste op 09.11.2005 om de betrokkene de vluchtelingenstatus toe te kennen. Naar aanleiding van zijn talrijke veroordelingen door de correctionele rechtbank van Dendermonde besloot DVZ op 17.04.2018 om een aanvraag tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus over te maken aan het CGVS in toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid en artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Op 24.09.2021 besloot het CGVS de vluchtelingenstatus op te heffen in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980. Het CGVS oordeelde dat de redenen die geleid hebben tot zijn erkenning als vluchteling niet meer zouden bestaan. Betrokkene werd in kennis gebracht van deze beslissing op 27.09.2021 en diende hiertegen (dd. 21.10.2021) een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdeingenbetwistingen (hierna: RvV). Op 07.09.2022 deelde de RvV evenwel mee dat zij de beslissing van CGVS volgden en bijgevolg de opheffing van zijn vluchtelingenstatus bevestigden. Op 06.06.2023 volgde de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werden aan hem betekend per aangetekend schrijven van 12.06.2023.

In het kader van het hoorrecht (dd. 03.07.2023) heeft hij verklaard dat u in België samenwoont met uw echtgenote en zijn twee minderjarige kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben. Betrokkene woont samen met zijn echtgenote sinds 28.03.2006 en huwde op 21.05.2013. Hun kinderen werden geboren in 2005 en 2007. Betrokkene onderhoudt dus wel degelijk een gezins- en familieleven in België. Doch kon dit dhr. B. niet weerhouden feiten van openbare orde te plegen die door de correctionele rechtbank gekwalificeerd werden als zeer ernstig. Het moment waarop betrokkene zich schuldig maakte aan het misbruik en de verkrachting van minderjarige meisjes kon hij verwachten dat dit een invloed zou hebben op zijn verblijfsrecht en bij uitbreiding op zijn in België verblijvende gezinsleden.

Dhr. B. werd herhaaldelijk veroordeeld door de correctionele rechtbank vanwege zeer ernstige gerechtelijke feiten. Zo liep de betrokkene op 03.10.2005 een veroordeling op van een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor 5 jaar door de correctionele rechtbank van Dendermonde omwille van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

Uit het vonnis van 03.10.2005 blijkt dat betrokkene twee personen heeft bedreigd met een keukenmes. Betrokkene heeft het slachtoffer aangevallen, deze kon de aanval afweren maar geraakte toch verwond. De correctionele rechtbank van Dendermonde was dan ook van oordeel dat de bovenstaande feiten ernstig waren en getuigen van een gebrek aan normbesef.

Daarnaast werd dhr. B. op 18.06.2012 evenzeer veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar van de helft van de straf door correctionele rechtbank van Dendermonde omwille van het verkrachten van een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en op een bijzonder kwetsbaar persoon, verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en op een bijzonder kwetsbaar persoon en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door middel van bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene seksuele betrekkingen heeft gehad met een minderjarige en hiervoor het slachtoffer heeft aangezet tot het gebruik van drugs (cannabis) en alcohol. De correctionele rechtbank stelde immers het volgende: "Op die manier zorgde hij er mee voor dat de weerstand van de beide meisjes werd uitgeschakeld en dat ze geen geldige toestemming konden geven voor welk seksueel contact dan ook." Daarnaast was dhr. B. eveneens in de ruimte aanwezig toen zijn medebeklaagden de minderjarige meisjes hebben misbruikt en verkracht. De correctionele rechtbank stelde derhalve dat hij hierdoor zijn medebeklaagden heeft aangemoedigd tot het misbruik en de verkrachting. De rechtbank wees er bij de straftoemeting dan ook op dat u zich schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige feiten en stelde het volgende: "De beklaagden maakten zich schuldig aan zeer ernstige feiten. Ze misbruikten twee minderjarige meisjes van 13 en 15 jaar oud op seksueel gebied en lieten toe dat ze door anderen werden misbruikt. De meeste beklaagden wisten maar al te goed dat de minderjarigen waren weggelopen uit een instelling en dat ze nergens heen konden. Om hun weerstand te breken, voorzagen ze hen van grote hoeveelheden alcohol en drugs. De meisjes wisten amper nog wat ze deden. De beklaagden maakten op grove wijze misbruik van de kwetsbare positie waarin de meisjes zich bevonden en hadden maar één doel voor ogen: de bevrediging van hun eigen seksuele verlangens. Op geen enkele manier stonden ze stil bij de gevolgen van hun daden voor de slachtoffers."

Tot slot werd de betrokkene op 24.12.2012 nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar door de correctionele rechtbank van Dendermonde omwille van het bezit van verdovende middelen. De correctionele rechtbank stelde het volgende: "De door de beklaagde feiten zijn objectief ernstig, gelet op de zeer verslavende en destructieve werking van de gebruikte drug (cocaïne). Het is alom bekend dat dit middel op korte tijd een zeer destructieve uitwerking heeft, zowel op fysisch als op psychisch vlak. Herhaald gebruik van deze drug is niet zonder gevaar en maakt dan ook dat de beklaagde een potentiële bedreiging kan vormen voor de openbare veiligheid." Bovendien wijzen we erop dat de correctionele rechtbank er bij dit vonnis eveneens rekening mee hield dat betrokkene niet aan uw proefstuk toe was, gezien hij reeds eerder correctioneel veroordeeld werd en er dus sprake was van recidive.

De eventuele negatieve impact van deze beslissing op gezins- en familieleden valt volledig toe te wijzen aan het persoonlijk gedrag van betrokkene waar hij dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt. Hij heeft zichzelf bezondigd aan bijzonder ernstige feiten die geleid hebben tot de situatie waarin hij nu verkeert. Bovendien heeft deze beslissing enkel betrekking op dhr. B. en niet op zijn echtgenote of zijn kinderen. Zij hebben immers de Belgische nationaliteit. Zijn kinderen kunnen hun recht op onderwijs en alle andere kinderrechten onverminderd blijven uitoefenen.

We merken op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Bij de afweging van artikel 8,

tweede lid, van het EVRM, wordt dan ook niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van datzelfde artikel 8 van het EVRM. Dat de vasthouding en het bevel om het grondgebied te verlaten een negatieve impact kan hebben op het welzijn van zijn echtgenote en zijn minderjarige kinderen is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat het persoonlijk gedrag van betrokkene, waar hij de volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin zijn echtgenote en zijn kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn. Er kan in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dan ook slechts besloten worden dat betrokkene een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. De loutere aanwezigheid van zijn echtgenote en twee kinderen in België doet dan ook geen afbreuk aan het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde en rechtvaardigt zijn verblijf geenszins.

Betrokkene verklaart verder twee zussen te hebben die ook in België verblijven. Verdere info over deze zussen geeft hij niet. Deze personen behoren niet tot de gezinskern. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen onderling zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

Betrokkene verblijft sinds zijn vijftien jaar in het Rijk en zou stappen genomen hebben om zich hier te integreren: namelijk het volgen van opleidingen en het vinden van tewerkstelling. Hij brengt echter geen bewijzen aan die aantonen dat hij voor de uitoefening van zijn privéleven gebonden is aan de Belgische samenleving. Betrokkene is geboren en opgegroeid in zijn land van herkomst en zijn moedertaal is daar een officiële landstaal. Het loutere feit dat hij in België dus opleidingen zou hebben gevolgd en gewerkt hebben, is derhalve onvoldoende om aan te tonen dat er in zijn hoofd sprake is van een dermate diepgaande integratie en banden met de Belgische samenleving dat deze beslissingen niet zouden kunnen genomen worden.

Zijn inspanningen tot integratie doen ook geen afbreuk aan het feit dat hij doorheen zijn regelmatig verblijf in België herhaaldelijk definitief correctioneel veroordeeld werd.

Dhr. B. verklaart verder PTSS en acute pancreatitis te hebben. Deze medische info werd ook al behandeld in de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 06.06.2023. Uit de documenten die toen werden voorgelegd bleek niet dat het onmogelijk is voor betrokkene om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt geen nieuwe bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen niet aangetoond. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.06.2023 dat hem betekend werd op 12.06.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Dhr. B. werd herhaaldelijk veroordeeld door de correctionele rechtbank vanwege zeer ernstige gerechtelijke feiten. Zo liep de betrokkene op 03.10.2005 een veroordeling op van een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor 5 jaar door de correctionele rechtbank van Dendermonde omwille van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

Uit het vonnis van 03.10.2005 blijkt dat betrokkene twee personen heeft bedreigd met een keukenmes. Betrokkene heeft het slachtoffer aangevallen, deze kon de aanval afweren maar geraakte toch verwond. De correctionele rechtbank van Dendermonde was dan ook van oordeel dat de bovenstaande feiten ernstig waren en getuigen van een gebrek aan normbesef.

Daarnaast werd dhr. B. op 18.06.2012 evenzeer veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar van de helft van de straf door correctionele rechtbank van Dendermonde

omwille van het verkrachten van een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en op een bijzonder kwetsbaar persoon, verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en op een bijzonder kwetsbaar persoon en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door middel van bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene seksuele betrekkingen heeft gehad met een minderjarige en hiervoor het slachtoffer heeft aangezet tot het gebruik van drugs (cannabis) en alcohol. De correctionele rechtbank stelde immers het volgende: "Op die manier zorgde hij er mee voor dat de weerstand van de beide meisjes werd uitgeschakeld en dat ze geen geldige toestemming konden geven voor welk seksueel contact dan ook." Daarnaast was dhr. B. eveneens in de ruimte aanwezig toen zijn medebeklaagden de minderjarige meisjes hebben misbruikt en verkracht. De correctionele rechtbank stelde derhalve dat hij hierdoor zijn medebeklaagden heeft aangemoedigd tot het misbruik en de verkrachting. De rechtbank wees er bij de straftoemeting dan ook op dat u zich schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige feiten en stelde het volgende: "De beklaagden maakten zich schuldig aan zeer ernstige feiten. Ze misbruikten twee minderjarige meisjes van 13 en 15 jaar oud op seksueel gebied en lieten toe dat ze door anderen werden misbruikt. De meeste beklaagden wisten maar al te goed dat de minderjarigen waren weggelopen uit een instelling en dat ze nergens heen konden. Om hun weerstand te breken, voorzagen ze hen van grote hoeveelheden alcohol en drugs. De meisjes wisten amper nog wat ze deden. De beklaagden maakten op grove wijze misbruik van de kwetsbare positie waarin de meisjes zich bevonden en hadden maar één doel voor ogen: de bevrediging van hun eigen seksuele verlangens. Op geen enkele manier stonden ze stil bij de gevolgen van hun daden voor de slachtoffers."

Tot slot werd de betrokkene op 24.12.2012 nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar door de correctionele rechtbank van Dendermonde omwille van het bezit van verdovende middelen. De correctionele rechtbank stelde het volgende: "De door de beklaagde feiten zijn objectief ernstig, gelet op de zeer verslavende en destructieve werking van de gebruikte drug (cocaïne). Het is alom bekend dat dit middel op korte tijd een zeer destructieve uitwerking heeft, zowel op fysisch als op psychisch vlak. Herhaald gebruik van deze drug is niet zonder gevaar en maakt dan ook dat de beklaagde een potentiële bedreiging kan vormen voor de openbare veiligheid." Bovendien wijzen we erop dat de correctionele rechtbank er bij dit vonnis eveneens rekening mee hield dat betrokkene niet aan uw proefstuk toe was, gezien hij reeds eerder correctioneel veroordeeld werd en er dus sprake was van recidive. Betrokkene toonde nooit schuldinzicht en ziet geen problemen in zijn eigen handelen. Het kan dan ook niet uitgesloten worden dat dergelijk gedrag zich in de toekomst niet zal herhalen. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Dhr. B. werd herhaaldelijk veroordeeld door de correctionele rechtbank vanwege zeer ernstige gerechtelijke feiten. Zo liep de betrokkene op 03.10.2005 een veroordeling op van een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor 5 jaar door de correctionele rechtbank van Dendermonde omwille van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

Uit het vonnis van 03.10.2005 blijkt dat betrokkene twee personen heeft bedreigd met een keukenmes. Betrokkene heeft het slachtoffer aangevallen, deze kon de aanval afweren maar geraakte toch verwond. De correctionele rechtbank van Dendermonde was dan ook van oordeel dat de bovenstaande feiten ernstig waren en getuigen van een gebrek aan normbesef.

Daarnaast werd dhr. B. op 18.06.2012 evenzeer veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar van de helft van de straf door correctionele rechtbank van Dendermonde omwille van het verkrachten van een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en op een bijzonder kwetsbaar persoon, verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en op een bijzonder kwetsbaar persoon en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door middel van bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene seksuele betrekkingen heeft gehad met een minderjarige en hiervoor het slachtoffer heeft aangezet tot het gebruik van drugs (cannabis) en alcohol. De correctionele rechtbank stelde immers het volgende: "Op die manier zorgde hij er mee voor dat de weerstand van de beide meisjes werd uitgeschakeld en dat ze geen geldige toestemming konden geven voor welk seksueel contact dan ook." Daarnaast was dhr. B. eveneens in de ruimte aanwezig toen zijn medebeklaagden de minderjarige meisjes hebben misbruikt en verkracht. De correctionele rechtbank stelde derhalve dat hij hierdoor zijn medebeklaagden heeft aangemoedigd tot het misbruik en de verkrachting. De rechtbank wees er bij de straftoemeting dan ook op dat u zich schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige feiten en stelde het volgende: "De beklaagden maakten zich schuldig aan zeer ernstige feiten. Ze misbruikten twee minderjarige meisjes van 13 en 15 jaar oud op seksueel gebied en lieten toe dat ze door anderen werden misbruikt. De meeste beklaagden wisten maar al te goed dat de minderjarigen waren weggelopen uit een instelling en dat ze nergens heen konden. Om hun weerstand te breken, voorzagen ze hen van grote hoeveelheden alcohol en drugs. De meisjes wisten amper nog wat ze deden. De beklaagden maakten op grove wijze misbruik van de kwetsbare positie waarin de meisjes zich bevonden en hadden maar één doel voor ogen: de bevrediging van hun eigen seksuele verlangens. Op geen enkele manier stonden ze stil bij de gevolgen van hun daden voor de slachtoffers."

Tot slot werd de betrokkene op 24.12.2012 nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar door de correctionele rechtbank van Dendermonde omwille van het bezit van verdovende middelen. De correctionele rechtbank stelde het volgende: "De door de beklaagde feiten zijn objectief ernstig, gelet op de zeer verslavende en destructieve werking van de gebruikte drug (cocaine). Het is alom bekend dat dit middel op korte tijd een zeer destructieve uitwerking heeft, zowel op fysisch als op psychisch vlak. Herhaald gebruik van deze drug is niet zonder gevaar en maakt dan ook dat de beklaagde een potentiële bedreiging kan vormen voor de openbare veiligheid." Bovendien wijzen we erop dat de correctionele rechtbank er bij dit vonnis eveneens rekening mee hield dat betrokkene niet aan uw proefstuk toe was, gezien hij reeds eerder correctioneel veroordeeld werd en er dus sprake was van recidive. Betrokkene toonde nooit schuldinzicht en ziet geen problemen in zijn eigen handelen. Het kan dan ook niet uitgesloten worden dat dergelijk gedrag zich in de toekomst niet zal herhalen. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.06.2023 dat hem betekend werd op 12.06.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart op 03.07.2023 niet te kunnen terug keren naar Congo omdat hij er niets of niemand kent, daar hij al sinds zijn 15 jaar in België verblijft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart PTSS en acute pancreatitis te hebben. Deze medische info werd ook al behandeld in de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 06.06.2023. Uit de documenten die toen werden voorgelegd bleek niet dat het onmogelijk is voor betrokkene om te reizen of terug te keren naar het land van herkomst.

Betrokkene legt geen nieuwe bewijzen voor. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2,

eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering op grond van artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan:

“Eerste middel: genomen in de schending van artikel 22 §1, 3°, artikel 23, artikel 7, eerste lid 3° van de vreemdelingenwet, schending van artikel 8 EVRM betreffende het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven, schending van artikel 16 kinderrechtenverdrag betreffende het recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de motiveringsplicht en schending van het proportionaliteitsbeginsel

Schending van artikel 22 §1, 3°, artikel 23, artikel 7, eerste lid 3° van de vreemdelingenwet, schending van artikel 8 EVRM betreffende het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven, schending van artikel 16 kinderrechtenverdrag betreffende het recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de motiveringsplicht en schending van het proportionaliteitsbeginsel

Volgens het eerste bevel tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 6 juni 2023, wordt krachtens artikel 22 § 1, 3° vreemdelingenwet een einde gemaakt aan het verblijf van verzoekende partij.

“§1 De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

[...]

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Krachtens artikel 7, eerste lid, 3° vreemdelingenwet, wordt verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Krachtens artikel 23 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Volgens het tweede bevel (de bestreden beslissing in onderhavige procedure) om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, bijlage 13 septies, gekoppeld aan een inreisverbod bijlage 13 sexies, is de beslissing genomen op volgende gronden:

- reden van de beslissing en de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

o Artikel 7, alinea 1, 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

o Artikel 7, alinea 1, 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

o Artikel 7, alinea 1, 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf;

▪ Hierbij wordt opnieuw verwezen naar de beslissing dd. 6 juni 2023, zodat bovenstaande motivering eveneens deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing

- Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1° er bestaat risico op onderduiken

o 4° betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

o Artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

- Reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens

o 3° betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

o 4° betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

- Reden van de beslissing tot vasthouding

o 3° betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

o 4° betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Artikel 8 EVRM luidt volledigheidshalve als volgt:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bijgevolg mag er conform artikel 8 EVRM geen inmenging bestaan in het privéleven, familieleven of gezinsleven van verzoekende partij, dan tenzij dit bij wet is voorzien enerzijds én het noodzakelijk is in het algemeen belang zoals opgesomd in het artikel anderzijds.

Er is bij wet voorzien dat een einde kan worden gemaakt aan het verblijf en dit koppelen aan een bevel om het grondgebied te verlaten en dat kan worden vastgehouden met het oog op verwijdering, maar dat kan enkel indien aan bovenvermelde voorwaarden in bovenvermelde wetsbepalingen is voldaan. Het feit dat dit noodzakelijk moet zijn in het algemeen belang moet eveneens worden gemotiveerd in de beslissingen.

Doordat de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat de reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, gesteund is op artikel 7, alinea 1, 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat de aangehaalde redenen in se gesteund zijn op de drie correctionele veroordelingen waren, zijnde:

- de eerste veroordeling dd. 3 oktober 2005, waarin tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 5 jaren werd veroordeeld omwille van diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf;

- de tweede veroordeling dd. 18 juni 2012, waarin tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren voor de helft van de straf werd veroordeeld omwille van verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar, doch boven de volle leeftijd van 10 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon; verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar;

- de derde veroordeling dd. 24 december 2012, waarin tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar werd veroordeeld omwille van het bezit van verdovende middelen voor eigen gebruik;

Dat deze beslissing eveneens gesteund is op het eerste bevel waarin werd gesteld dat uit het persoonlijke gedrag, verwijzend naar bovenvermelde veroordelingen, blijkt dat verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat omwille van de openbare orde wordt beslist een einde te maken aan het verblijf en een bevel te betekenen het grondgebied te moeten verlaten.

De gemachtigde stelt dat ten gevolge van deze veroordelingen niet kan worden uitgesloten dat dergelijk gedrag zich in de toekomst niet zal herhalen omdat verzoekende partij nooit schuldinzicht zou getoond hebben en geen problemen zou zien in eigen handelen en dat gezien de ernst van deze feiten zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De gemachtigde stelt verder dat het samenwonen met de echtgenote in België en zijn twee minderjarige kinderen met Belgische nationaliteit de verzoekende partij niet kon weerhouden feiten van openbare orde te plegen en dat hij kon verwachten dat deze feiten een invloed zouden hebben op zijn verblijfsrecht en bij uitbreiding op zijn in België verblijvende gezinsleden. Dat de negatieve impact van deze beslissing op de gezins- en familieleden volledig toe te wijzen valt aan het persoonlijk gedrag van de betrokkene zelf en dat hij dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt.

Bovendien zou de bestreden beslissing enkel betrekking hebben op verzoekende partij en niet op diens echtgenote of kinderen die immers de Belgische nationaliteit hebben, hun recht op onderwijs kunnen blijven uitoefenen en alle andere kinderrechten onverminderd blijven uitoefenen.

Wat de mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft, stelt de gemachtigde:

“Dat de vasthouding en het bevel om het grondgebied te verlaten een negatieve impact kan hebben op het welzijn van zijn echtgenote en zijn minderjarige kinderen is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat het persoonlijk gedrag van betrokkene, waar hij de volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin zijn echtgenote en zijn kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn. Er kan in het kader van artikel 8 tweede lid van het EVRM dan ook slechts besloten worden dat betrokkene een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. De loutere aanwezigheid van zijn echtgenote en zijn twee kinderen in België doet dan ook geen afbreuk aan het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde en rechtvaardigt zijn verblijf geenszins.”

De gemachtigde stelt nog dat verzoekende partij geen bewijzen bijbrengt die aantonen dat hij voor de uitoefening van zijn privéleven gebonden is aan de Belgische samenleving. Het volgen van opleidingen en het werken in België zou onvoldoende zijn om aan te tonen dat er een diepgaande integratie en banden met de Belgische samenleving zou bestaan.

Terwijl dat ten eerste, overeenkomstig artikel 22 §1, 3°, artikel 23 en artikel 7, eerste lid 3° van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat er enkel omwille van ernstige redenen van openbare orde ten gevolge van persoonlijk gedrag van verzoekende partij dat een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, verzoekende partij het bevel kan krijgen om het grondgebied te verlaten.

Aangezien de feiten dateren van méér dan 10 jaar geleden, is er dan ook geen enkele reden om te besluiten dat verzoekende partij een bedreiging zou vormen voor de openbare veiligheid of de openbare, laat staan dat er sprake zou zijn van een “actueel en reëel gevaar voor de openbare orde”.

Terwijl de vaststelling van een actuele bedreiging in de regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24), wat in casu in de bestreden beslissing niet is aangetoond noch werd onderzocht.

Terwijl dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Maar het feitelijk bestaan van een actueel en reëel gevaar voor de openbare orde is geenszins bewezen, nu verzoekende partij sinds meer dan 10 jaar niet meer met het gerecht in aanraking is gekomen.

Dat verzoekende partij nooit schuldinzicht zou getoond hebben of geen problemen ziet in zijn eigen handelen is evenmin bewezen in de bestreden beslissing. Waar door de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat verzoekende partij geen normbesef heeft omdat hij geen schuldinzicht zou hebben of geen problemen ziet in eigen handelen, heeft dit louter betrekking op de veroordeling voor de effectieve ‘verkrachting’ van minderjarigen, daar hij geen seksuele contacten zou hebben gehad met de meisjes en naar zijn mening enkel schuldig was aan het feit dat hij geïntoxiceerd was ten gevolge van alcohol en cannabis, dat hij niet heeft ingegrepen en heeft bijgedragen aan drank en cannabisgebruik door de meisjes en hij niet heeft ingegrepen in wat zich verder die dag in de woning van zijn broer heeft afgespeeld waardoor hem mededaderschap kon worden verweten. Alle andere veroordelingen of tenlasteleggingen betreffende die feiten alsook betreffende de feiten die aanleiding gaven tot de eerdere veroordeling in 2005 en de latere veroordeling in 2012 heeft verzoekende partij nooit in twijfel getrokken. Het is slechts

het feit dat men hem al 'verkrachter' bestempeld van minderjarigen, dat verzoekende partij hevig protesteert, wat alleen maar blijk geeft van het feit dat hij dergelijke daden zelf ook verafschuwt en veroordeeld en dus wel degelijk normenbesef heeft.

Noch is het vermeende gebrek aan schuldinzicht relevant gelet op het feit dat verzoekende partij zich meer dan 10 jaar als een normaal zorgvuldig persoon heeft gedragen en zijn leven heeft opgebouwd in België met zijn echtgenote en kinderen, waarmee over duidelijk is aangetoond dat verzoekende partij het goede pad is gaan bewandelen in het belang van zijn gezin. Verzoekende partij heeft eveneens hulp toegelaten voor zijn posttraumatische stressstoornis van een psychiater tijdens een opname in de PAAZ afdeling te als, alsook later daaropvolgend een psycholoog. Dit toont aan dat verzoekende partij beseft dat hij hulp nodig heeft en er alles aan doet om de best mogelijke versie van zichzelf te worden in het belang van zijn gezin. De strafrechtelijke veroordelingen van meer dan 10 jaar geleden verantwoord bij gebrek aan een actueel karakter absoluut niet dat verzoekende partij uit het land zal worden verwijderd, ver weg van zijn gezinsleven, vermits niet kan worden aangetoond dat verzoekende partij op vandaag opnieuw in aanraking zou komen met foute vrienden en het (straf)gerecht. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat dit actueel werd onderzocht.

Naast de strafrechtelijke veroordelingen valt uit de bestreden beslissing niet af te leiden op basis van welke feiten men zich baseert om te stellen dat verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving, zodat de bestreden beslissing niet voldoende is gemotiveerd in het licht van artikel 23 van de vreemdelingenwet waardoor er sprake is van een schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.

Terwijl de ernst of de aard van de inbreuken uit het verleden op de openbare orde eerder van beperkte aard is, gelet op de lage straffen (8 maanden, 2 jaar en 6 maanden) waartoe verzoekende partij werd veroordeeld, en terwijl dat verzoekende partij reeds drie maanden werd opgesloten naar aanleiding van de veroordeling dd. 18 juni 2012 vanaf 5 september 2012 en dus 1/3 van de effectieve straf (twee jaar, waarvan de helft met uitstel van 5 jaar) heeft uitgezeten (STUK 7). Verzoekende partij werd bijgevolg reeds gestraft, heeft geen enkel strafrechtelijk feit meer gepleegd sinds 2012, heeft geen contact meer met de broer die een slechte invloed op hem uitoefende, zodat niet redelijk kan worden verantwoord dat hij vervolgens nog meer dan 10 jaar na datum plots het land zou worden uitgezet, terwijl er verder geen enkel teken is van enige recidive handeling noch van enige nieuwe feiten die aanleiding zouden kunnen geven tot nieuwe strafrechtelijke veroordelingen van dezelfde ernst of ernstiger zodat er niet kan worden gesteld dat vanuit verzoekende partij nog enig gevaar uitgaat.

Terwijl dat bijgevolg het proportionaliteitsbeginsel is geschonden, nu in alle redelijkheid een verblijf van meer dan 22 jaar, bijna 2/3 van zijn totale leven, waarbij verzoekende partij en diens echtgenote reeds meer dan de helft van hun leven een koppel vormen en zij samen twee minderjarige kinderen hebben, niet kan worden stopgezet omwille van strafrechtelijke feiten van meer dan 10 jaar geleden. Het proportionaliteitsbeginsel slaat immers op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Het komt de Raad toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van haar bevoegdheid maakt, schendt het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De Raad kan alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen. De bestreden beslissing stelt verder nog dat verzoekende partij twee zussen heeft die ook in België verblijven, maar dat verzoekende partij geen verdere info over deze zussen geeft en dat deze niet tot de gezinskern behoren noch bijkomende banden van afhankelijk worden aangetoond, terwijl in het eerste bevel kortweg werd gesteld dat in zijn land van herkomst nog zijn beide ouders leven en twee andere familieleden en hij bijgevolg de terugkeer en hervestiging kan faciliteren. Echter, ook zij behoren niet tot de gezinskern. Het leven van verzoekende partij en diens gezin, bevinden zich in België, niet in Congo. Het loutere feit dat hij daar nog wat familie heeft wonen, toont onvoldoende aan dat de band met zijn land van herkomst groter zou zijn dan zijn band met zijn land van verblijf (België). Hij werkte hier, hij voetbalde hier, hij heeft zijn gezin hier, hij gaat in psychische begeleiding hier, hij is hier al bijna 2/3 van zijn leven en heeft aan zijn land van herkomst enkel traumatische herinneringen overgehouden waarvoor hij in behandeling is.

Terwijl de beslissing wel degelijk een impact heeft op zowel verzoekende partij als op de echtgenote en de kinderen en dus een inmenging van het privé- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM, die op géén enkele manier te verantwoorden valt. Het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven is bijgevolg geschonden gezien de langdurige scheiding die deze bestreden beslissing tot

gevolg zal hebben tussen de partner en kinderen van de verzoekende partij enerzijds en de verzoekende partij anderzijds. Moderne communicatiemiddelen kunnen een stabiel gezinsleven als huwelijkspartners met kinderen absoluut niet vervangen, zeker gezien de scheiding niet van korte duur zal zijn, gelet op het gekoppelde inreisverbod aan de bestreden beslissing.

En terwijl meerdere arresten van Uw Raad, waaronder deze van 25 mei 2016, nr. 168.311, reeds een verwijderingsmaatregel werd vernietigd omdat de omstandigheid dat verscheidene jaren verlopen zijn tussen het feit dat als reden voor de verwijdering ingeroepen wordt, en het nemen van de verwijderingsmaatregel, de motivering tegensprekt die stelt dat de redenen van openbare orde aanwezig zouden zijn. Zelfs al zou verzoekende partij de openbare orde (ernstig) hebben geschaad, verantwoordt dit onvoldoende de terugwijzing of een uitzetting, nu dit in strijd is met artikel 23 §1 tweede lid van de vreemdelingenwet dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vereist. De (ernstige) schending van de openbare orde moet dus een actueel karakter vertonen, zo niet is de verwijderingsmaatregel niet verantwoord. Indien sinds de strafrechtelijke veroordeling meer dan 4 jaar verlopen zijn vooraleer het MB tot terugwijzing genomen werd, wordt niet aangetoond dat de vreemdeling een actueel en ernstig risico voor de openbare orde vormt. Ook het feit dat sinds de veroordelingen in 2012 uit het dossier op geen enkele manier blijkt dat verzoekende partij zich heeft schuldig gemaakt aan nieuwe strafbare feiten, toont aan dat de besluitvorming in de bestreden beslissing onredelijk is. Deze onredelijkheid en het gebrek aan motivering omtrent het vermeende actuele karakter, heeft niet alleen tot gevolg dat artikel 8 EVRM wordt geschonden aangezien enkel een inmenging in het privéleven is gerechtvaardigd indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van bvb. de openbare veiligheid en de wet vereist dat de bedreiging voor de openbare orde actueel moet zijn, wat in casu geenszins is aangetoond of werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, maar houdt ook een schending van artikel 16 van het kinderrechtenverdrag in, doordat het recht op een gezinsleven van de kinderen van verzoekende partij wordt aangetast doordat zij ertoe zouden worden gedwongen hun vader voor minstens 10 jaar niet meer te kunnen zien in gezinsverband."

Beoordeling.

Verzoeker betoogt dat op 6 juni 2023 krachtens artikel 22, §1 van de Vreemdelingenwet een einde werd gemaakt aan zijn verblijf.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing, zoals verzoeker zelf ook aangeeft, uitsluitend een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering betreft. Deze bijlage 13septies wordt door de gemachtigde genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2° en 13° van de Vreemdelingenwet, en in toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande is de verwijzing van verzoeker naar artikel 22, §1, 3° en artikel 23 van de Vreemdelingenwet niet dienstig, omdat de kritiek betrekking heeft op de beslissing tot beëindiging van het verblijf van 6 juni 2023. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Voorts heeft verzoeker kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat ten onrechte zou zijn besloten dat hij nog een gevaar impliceert voor de openbare orde.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing eveneens is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en hij reeds het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker laat het motief met betrekking op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet ongemoeid. Voormeld motief kan op zich de bestreden beslissing schragen. De kritiek van verzoeker heeft dus betrekking op een niet-determinerende gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot de nietigverklaring/schorsing van de bedoelde beslissing (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998).

Verweerder heeft afdoende gemotiveerd met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In de motieven van de bestreden beslissing wordt gewezen op de verscheidene zwaarwichtige strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker reeds heeft opgelopen in het Rijk, waarbij

gemotiveerd wordt om welke redenen er tot op heden sprake is van een gevaar voor de openbare orde. Het loutere feit dat verzoeker van oordeel is dat het tijdsverloop sedert de laatste strafrechtelijke veroordeling reeds volstaat om aan te nemen dat er geen gevaar voor de openbare orde meer kan zijn, volstaat niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing. Verzoeker stelt, louter verwijzend naar de strafmaat, dat hij in de drie gerechtelijke veroordelingen niet zwaar is gestraft.

Verzoeker minimaliseert de opgelopen veroordelingen: hij werd op 3 oktober 2005 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 5 jaren omwille van diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, hij werd op 18 juni 2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren voor de helft van de straf omwille van verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar, doch boven de volle leeftijd van 10 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en hij werd op 24 december 2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar voor bezit van cocaïne.

De gemachtigde wijst op het herhaaldelijk karakter van de strafrechtelijke inbreuken, waarbij verzoeker op geen enkel moment schuldinzicht heeft getoond of heeft blij gegeven een probleem te zien in het eigen handelen. Gelet op de ernst van de gepleegde feiten is het niet kennelijk onredelijk te besluiten dat het strafrechtelijk gedrag van verzoeker zich in de toekomst nog zal herhalen. De gemachtigde heeft rekening gehouden met de ernst van de gepleegde feiten. Zo wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de eerste veroordeling gesteld dat de correctionele rechtbank van oordeel was dat de gepleegde feiten ernstig waren en getuigen van een gebrek aan normbesef. Met betrekking tot de tweede veroordeling wordt gesteld dat de rechtbank bij de straftoemeting erop wees dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige feiten. Met betrekking tot de tweede veroordeling wordt geciteerd uit het vonnis: *"De door de beklaagde feiten zijn objectief ernstig, gelet op de zeer verslavende en destructieve werking van de gebruikte drug (cocaïne). Het is alom bekend dat dit middel op korte tijd een zeer destructieve uitwerking heeft, zowel op fysisch als op psychisch vlak. Herhaald gebruik van deze drug is niet zonder gevaar en maakt dan ook dat de beklaagde een potentiële bedreiging kan vormen voor de openbare veiligheid."* Verweerder voegt eraan toe: *"Bovendien wijzen we erop dat de correctionele rechtbank er bij dit vonnis eveneens rekening mee hield dat betrokkene niet aan uw proefstuk toe was, gezien hij reeds eerder correctioneel veroordeeld werd en er dus sprake was van recidive."* De Raad merkt nog op dat het gedrag van verzoeker door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voldoende zwaarwichtig werd geacht om te besluiten tot de opheffing van de vluchtelingenstatus. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de geboorte van zijn minderjarige kinderen in 2005 en 2007 bewijst dat hij *"het goede pad is gaan bewandelen"*. De gemachtigde benadrukt in de bestreden beslissing terecht dat de geboorte van de kinderen hem er niet van weerhouden heeft om bijzonder zwaarwichtige feiten te plegen.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit voormelde bepaling blijkt dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 7, eerste lid, 1°, 3° én 13° van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling die 1) illegaal op het grondgebied verblijft, bovendien 2) een gevaar vormt voor de openbare orde en 3) reeds het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel

om het grondgebied te verlaten. Wat de tweede voorwaarde betreft dient te worden vastgesteld dat deze inmenging minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. De bestreden beslissing is tevens gestoeld op het feit dat verzoeker door zijn gedrag geacht moet worden de openbare orde opnieuw te kunnen schaden. Ook de derde voorwaarde is vervuld: uit de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk wordt geacht, na afweging van de in zake zijnde belangen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing niet in verhouding staat tot zijn gezinsleven. Hij wijst erop dat hij 22 jaar in België heeft geleefd.

In de bestreden beslissing wordt is gemotiveerd waarom de bestreden maatregel in verhouding staat tot het gezinsleven van verzoeker, met name omdat de verwijdering van de verzoekende partij noodzakelijk wordt geacht ter bescherming van de Belgische openbare orde:

“De eventuele negatieve impact van deze beslissing op gezins- en familieleden valt volledig toe te wijzen aan het persoonlijk gedrag van betrokkene waar hij dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt. Hij heeft zichzelf bezondigd aan bijzonder ernstige feiten die geleid hebben tot de situatie waarin hij nu verkeert. Bovendien heeft deze beslissing enkel betrekking op dhr. B. en niet op zijn echtgenote of zijn kinderen. Zij hebben immers de Belgische Nationaliteit. Zijn kinderen kunnen hun recht op onderwijs en alle andere kinderrechten onverminderd blijven uitoefenen.

Dat de vasthouding en het bevel om het grondgebied te verlaten een negatieve impact kan hebben op het welzijn van zijn echtgenote en zijn minderjarige kinderen is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat het persoonlijk gedrag van betrokkene, waar hij de volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin zijn echtgenote en zijn kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn. Er kan in het kader van artikel 8 tweede lid van het EVRM dan ook slechts besloten worden dat betrokkene een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. De loutere aanwezigheid van zijn echtgenote en zijn twee kinderen in België doet dan ook geen afbreuk aan het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde en rechtvaardigt zijn verblijf geenszins.”

Gelet op de maatschappelijke ernst van de gepleegde feiten en het gebrek aan schuldinzicht, is het niet kennelijk onredelijk, noch disproportioneel om een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) af te geven.

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij gedurende tien jaar zal gescheiden worden van zijn echtgenote en kinderen.

Het staat verzoeker vrij om, zodra gevolg zijn gegeven aan de terugkeerverplichting, vanuit het land van herkomst overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner en kinderen hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100) Verzoeker brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kinderen elkaar via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.

De schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2. Verzoeker voert in een tweede middel aan:

“Tweede middel: genomen in de schending van artikel 3 EVRM betreffende het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de motiveringsplicht en schending van het proportionaliteitsbeginsel

Schending van artikel 3 EVRM betreffende het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de

schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de motiveringsplicht en schending van het proportionaliteitsbeginsel

Artikel 3 EVRM luidt:

“Verbod van foltering:

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Doordat de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in het eerste bevel stelt dat de medische situatie waarbij wordt aangehaald dat verzoekende partij last heeft van PTSS en problemen heeft met de pancreas, de voorgelegde documenten niet voldoende preciseren wat de medische problemen juist zijn. Het attest van de “psychotherapeut”, zou geen bewijs van diagnose van posttraumatische stressstoornis leveren. Beide medische feiten zouden niet aantonen dat verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen of naar het land van herkomst terug te keren.

In het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2023, wordt overigens het volgende gesteld:

“Wat het attest van de psychotherapeut betreft, wijst DVZ erop dat dit attest werd opgesteld door een psychotherapeut die geen arts is en bijgevolg geen diagnose kan stellen. Derhalve kan uit dit attest niet blijken dat u thans in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch dat u niet naar het land van herkomst zou kunnen terugkeren. Daarnaast merkt DVZ op dat uit de documenten evenmin kan blijken dat u thans een medische behandeling dient te ondergaan. Uit de documenten blijkt enkel dat u gehospitaliseerd werd tussen 15 augustus 2022 en 19 augustus 2022 en dat u op 20 september 2022 een medische controle had. DVZ is dan ook niet in het bezit van medische informatie waaruit zou kunnen blijken dat u een ziekte zou hebben die u belemmert te reizen naar uw herkomstland en u er opnieuw te vestigen.”

Doordat in het tweede bevel wordt gesteld, na opnieuw niet verder in te gaan op de medische info betreffende PTSS en acute pancreatitis.

“Dhr. B. verklaart verder PTSS en acute pancreatitis te hebben. Deze medische info werd ook al behandeld in de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2023. Uit de documenten die toen werden voorgelegd bleek niet dat het onmogelijk is voor betrokkene om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt geen nieuwe bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Doordat bovendien de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de gewijzigde veiligheidssituatie in Goma, waarvan zij reeds op de hoogte moeten geweest zijn vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, minstens dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de veiligheidssituatie in Goma opnieuw werd onderzocht of in rekening werd gebracht en dat de bestreden beslissing zich steeds louter heeft gebaseerd op de veroordelingen van meer dan 10 jaar geleden en het feit dat Uw Raad de intrekking van de vluchtelingenstatus heeft bevestigd.

Terwijl, gelet op de psychische toestand van verzoekende partij en de trigger die opsluiting, terug gestuurd worden naar zijn land van herkomst na een verblijf van minstens 22 jaar in België, teweeg kan hebben op verzoekende partij blijkend uit het psychologisch verslag van onder meer dd. 5 juli 2023, waar in de bestreden beslissing absoluut geen rekening werd gehouden betreft een schending van de materiële motiveringsplicht, alsook een schending van artikel 3 EVRM daar dit zorgt voor onmenselijke behandelingen ten aanzien van verzoekende partij.

Er werd hoger reeds opgemerkt dat verzoekende partij was opgenomen voor spoedopname in de PAAZ afdeling van het Algemeen Stedelijk ziekenhuis in Aalst (zie intakeverslag dd. 29 mei 2018, STUK 4) en psychiater, dhr. Dr. Johan Ramboer, reeds als diagnose stelde: Chronische alcoholafhankelijkheid + posttraumatische stress-stoornis van chronische aard. Als diagnose werd ook door de klinisch psycholoog én psychotherapeut weerhouden: een zware posttraumatische stressstoornis (F43.10).

En terwijl de klinisch psycholoog eveneens bevoegd is een diagnose te stellen (zie de geciteerde regelgeving hieromtrent zoals hierboven besproken, meer bepaald Artikel 33 van de wet inzake de kwaliteitsvolle praktijkvoering in de gezondheidszorg, Artikel 2, 2° van diezelfde wet, artikel 68/1 en verder van de wet van 10 mei 2015 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen) en hiermee wel degelijk rekening moet worden gehouden in de bestreden beslissing met de diagnose dat verzoekende partij lijdt onder een zware posttraumatische stressstoornis.

En dat verzoekende partij in 2002 werd vastgehouden omwille van zijn hutu enticiteit, met opsluiting in “een klein kot” met een tiental andere kinderen en daar zwaar (fysiek en mentaal) mishandeld werd in een militair kamp waar hij werd getraind tot kindsoldaat, dat zijn huidige vasthouding met het oog op verwijdering en de dreiging van terug te worden gestuurd, weg vanuit zijn veilige omgeving die hij heeft opgebouwd met zijn echtgenote en kinderen, naar een land die hij niet meer kent en zware traumatische herinneringen aan over houdt, wel een en ander triggert in zijn mentale welzijn.

Tot op vandaag heeft verzoekende partij het moeilijk om over deze gebeurtenissen te spreken. Hij neemt dagelijks medicatie om te kunnen slapen 's nachts wegens zijn posttraumatische stressstoornis. Laat staan wat voor psychische gevolgen het zou hebben als hij naar het land en de plaatsen waar deze zware traumatische gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, zal worden teruggestuurd.

Uit dit alles blijkt wel degelijk dat verzoekende partij ernstige en moeilijk te herstellen psychische nadelen zal ondervinden bij zijn verdere detentie en voortzetting van zijn procedure om het land te worden uitgezet. De procedure zoals deze momenteel loopt, hebben zijn mentale gezondheid de afgelopen weken nog doen verslechteren. Als hij ver genoeg wordt gedreven, door zo te worden gescheiden van zijn dierbare gezin en opnieuw rechtstreeks wordt geconfronteerd met de situatie die hij heeft doorgemaakt in zijn thuisland, is niet uitgesloten dat er nieuwe suïcidepogingen zullen volgen, waar hij mogelijks dit keer in kan slagen.

Terwijl dat in het eerste bevel zich er zo makkelijk van af wordt gemaakt, dat diagnose niet is bewezen van posttraumatische stress omdat de diagnose afkomstig is van een psychotherapeut (terwijl dhr. Bart Vancraeynest ook en vooral klinisch psycholoog is die psychotherapeutische technieken toepast in de begeleiding van verzoekende partij), wat niet alleen de motiveringsplicht schendt maar ook artikel 3 EVRM verbod van foltering aangezien het feit alleen al om onder deze psychische omstandigheden verzoekende partij terug te sturen naar zijn land van herkomst een onmenselijke behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM.

De psychische problemen van verzoekende partij worden bijgevolg betwist en zelfs geminimaliseerd onder de loutere verwijzing dat een psychotherapeut de diagnose niet kan stellen (terwijl de psychotherapeut een klinisch psycholoog is en bevoegd is om psychische diagnoses te stellen en er bovendien door een psychiater reeds werd vastgesteld dat er sprake is van posttraumatische stressstoornis).

En terwijl dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan zijn ten aanzien van artikel 3 EVRM wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon niet naar dat land te verwijderen. Om het bestaan van een gevaar van folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de betrokkene naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene. Echter werden deze te verwachten gevolgen voor het psychische welzijn van verzoekende partij niet degelijk onderzocht, daar in de bestreden beslissingen geen rekening wordt gehouden met de psychische toestand van verzoekende partij bij vermeend gebrek aan een diagnose door een wettelijk bevoegd persoon.

Noch werd onderzocht hoe de huidige algemene situatie in het land van herkomst zich stelt. Het is kort door de bocht om louter te stellen dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus definitief heeft verloren ten gevolge van het arrest van Uw Raad op 7 september 2022, nu de situatie in het land van herkomst sindsdien dermate kan gewijzigd zijn dat eveneens de terugwijzing een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen.

Gelet op het feit dat verzoekende partij aan een posttraumatische stressstoornis lijdt en gelet op het feit dat er volgens het verslag van de klinisch psycholoog suïcidegevaar geldt, en de laatste poging dateert van omstreeks maart 2022, is het risico reëel en bewezen op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de verzoeker.

Terwijl dit in de bestreden beslissing totaal niet wordt onderzocht of hiervan al dan niet sprake kan zijn, vermits de medische info zonder meer naast zich wordt neergelegd wegens het niet bewijzen dat verzoekende partij is belemmert naar het herkomstland te reizen en zich er opnieuw te vestigen.

Terwijl in nieuwe rechtspraak van het Hof van Justitie (arresten dd. 6 juli 2023 in de zaken in België, Oostenrijk en Nederland, meer bepaald de zaken C-8/22, Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (vluchteling die een ernstig misdrijf heeft gepleegd), C663/21, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Vluchteling die een ernstig misdrijf heeft gepleegd) en C-402/22,

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Bijzonder ernstig misdrijf) het Hof heeft verduidelijkt onder welke voorwaarden maatregelen kunnen worden genomen ten aanzien van derdelanders die veroordeeld zijn voor een misdrijf. De betrokkene moet met name een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving én het besluit moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. De argumentatie van onder het eerste middel hieromtrent wordt dan ook integraal hernomen.

Het Hof oordeelt dat het enkele feit dat een derdelander definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf niet kan volstaan om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar die derdelander zich bevindt. Voor de vaststelling van de intrekkingsmaatregel (en dus mutatis mutandis van de terugwijzingsmaatregel), moet er voldaan zijn aan twee afzonderlijke voorwaarden: namelijk dat de betrokken derdelander definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en dat is aangetoond dat deze derdelander een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt en dat de maatregel alléén kan worden vastgesteld wanneer de betrokken derdelander een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor

een fundamenteel belang van de samenleving waarin hij zich bevindt (wat in casu niet het geval is, zoals reeds aangetoond onder het eerste middel, wat hier integraal kan worden hernomen). Bovendien moet indien gebruik wordt gemaakt van deze maatregel het evenredigheidsbeginsel (en dus proportionaliteitsbeginsel) in acht worden genomen, wat in casu evenmin het geval is, zoals reeds uiteengezet onder het eerste middel. Dat wil zeggen dat de maatregel evenredig moet zijn aan de bedreiging die de betrokken derdelander vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. Wat betreft de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, heeft het Hof van Justitie in deze dossiers verduidelijkt dat de maatregel alleen kan worden vastgesteld ten aanzien van een derdelander die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan kan worden geacht uitzonderlijk ernstig te zijn, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Bij de beoordeling van de ernst moet rekening worden gehouden met alle omstandigheden, waaronder de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf en dus ook die van de daadwerkelijk opgelegde straf. Aangezien de straffen in casu beperkt zijn tot 8 maanden met uitstel, 2 jaar waarvan de helft met uitstel en 6 maanden met uitstel, kan bezwaarlijk worden geopperd dat dit straffen zijn die wijzen op misdrijven die geacht worden "uitzonderlijk ernstig te zijn".

Bijgevolg, zelfs al zou verzoekende partij schuldig zijn aan bijzonder ernstige misdrijven en moet er hiermee, ondanks het feit dat deze meer dan 10 jaar oud zijn, worden rekening gehouden, zelfs dan nog moet het belang van de lidstaat worden afgewogen tegen het belang van de derdelander om internationale bescherming te genieten. Er diende aldus te worden onderzocht of de gewijzigde omstandigheden in Goma, een risico inhouden voor verzoekende partij of hij zal worden blootgesteld aan marteling of de dood, wat zwaarder doorweegt, dan de belangen van de lidstaat wegens de vermeende ernstige actuele misdrijven. Aangezien dit niet is gebeurd, en aangezien uit diplomatie België (zoals reeds aangehaald hierboven) blijkt dat de omstandigheden in Goma dermate zijn verergerd waardoor het reisadvies werd verstrengd en zelfs wordt geadviseerd om zich niet te verplaatsen als men daar reeds is, betreft dit op zich al een schending van artikel 3 EVRM en het non-refoulementbeginsel."

Beoordeling.

Verzoeker betoogt dat niet afdoende rekening zou zijn gehouden met zijn medische problemen.

Dergelijke kritiek is niet ernstig.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zich in het tweede middel deels lijkt te richten tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2023. Dergelijke kritiek is niet-ontvankelijk.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing wel uitdrukkelijk gemotiveerd aangaande de medische problemen van verzoeker:

"Dhr. B. verklaart verder PTSS en acute pancreatitis te hebben. Deze medische info werd ook al behandeld in de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 06.06.2023. Uit de documenten die toen werden voorgelegd bleek niet dat het onmogelijk is voor betrokkene om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt geen nieuwe bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening

lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen niet aangetoond."

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een stuk van een psychiater van 19 mei 2018 waarin wordt vastgesteld dat verzoeker lijdt aan een chronische alcoholafhankelijkheid en aan posttraumatisch stresssyndroom van chronische aard en een stuk van 5 juli 2023 waarin een psycholoog verklaart dat verzoeker lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom. Deze stukken brengen geen nieuwe gegevens bij. Het verslag van een psycholoog van 5 juli 2023 wordt voor de eerste maal bij het verzoekschrift gevoegd. Op basis van dit stuk slaagt verzoeker er niet in om afbreuk te doen aan de overwegingen van de gemachtigde, afgezien van het feit dat in de bestreden beslissing van 3 juli 2023 niet kon worden gemotiveerd over een verslag van 5 juli 2023. Bovendien blijkt dat verzoeker op 3 juli 2023 op consultatie is geweest bij de medische dienst van het centrum voor illegalen te Brugge: op 5 juli 2023 beslist de centrumarts dat verzoeker geschikt is om in het centrum te verblijven en dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift maakt verzoeker nog gewag van het feit dat het niet uitgesloten is dat "er nieuwe suïcidepogingen zullen volgen": deze bewering wordt niet onderbouwd aan de hand van medische documenten.

Uit het betoog van verzoeker kan op het eerste gezicht niet worden afgeleid dat zijn gezondheidstand dermate ernstig is dat hij niet kan worden verwijderd, wat wordt bevestigd door de centrumarts.

Verzoeker brengt geen overtuigende stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het land van herkomst onvoldoende veilig zou zijn. Dienstig kan in dit kader worden gewezen op de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdende de opheffing van de vluchtelingenstatus, waarin door het Commissariaat-Generaal werd vastgesteld dat de veiligheidssituatie in het land van herkomst niet van die aard is dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoeker voert in een derde middel aan:

"Derde middel: genomen in de schending van artikel 74/14 §3, 1° en 3° vreemdelingenwet, schending van artikel 8 EVRM, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de motiveringsplicht en schending van het proportionaliteitsbeginsel

schending van artikel 74/14 §3, 1° en 3° en artikel 7 tweede en derde lid vreemdelingenwet, schending van artikel 8 EVRM, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de motiveringsplicht en schending van het proportionaliteitsbeginsel

Doordat de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich beroept op redenen dat verzoekende partij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden omdat geen gevolg werd gegeven aan het eerste bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2023 dat hem betekend werd op 12 juni 2023 en dat deze eerste beslissing niet vrijwillig werd uitgevoerd, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Doordat de gemachtigde zich eveneens opnieuw op veroordelingen baseert van meer dan 10 jaar geleden om te stellen dat verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde om te verantwoorden dat verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Deze zelfde motiveringen, bij wijze van copy paste, worden eveneens aangehaald ter motivering van terugleiding naar de grens en vasthouding omdat de terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd.

Terwijl de bestreden beslissing werd genomen op het moment dat de beroepsmogelijkheid tegen de eerste beslissing nog op staat, waardoor niet met zekerheid kan worden gesteld dat verzoekende partij niet zou meewerken met de overheden. Verzoekende partij had nog steeds het recht hoger beroep aan

te tekenen tegen de bestreden beslissing en gedurende die termijn nog ten volle van zijn gezinsleven te genieten. Dit houdt geen risico op onderduiken in, want ook wanneer hij zou onderduiken zou verzoekende partij immers van zijn gezin gescheiden raken, wat hij net ten allen tijde wil vermijden. Het is niet redelijk verantwoord dat op basis van de veroordelingen van meer dan 10 jaar geleden kan worden gesteld dat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, gezien verzoekende partij gedurende meer dan 10 jaar niet meer met het strafrecht in aanraking is gekomen. Wat deze argumentatie betreft, wordt de argumentatie zoals gegeven onder het eerste middel volledig hernomen onder dit middel, betreffende het gebrek aan een actuele bedreiging.

En terwijl de veroordelingen van meer dan 10 jaar geleden niet verantwoorden waarom verzoekende partij in afwachting van zijn terugleiding, omdat deze niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd, moet worden opgesloten in een gesloten centrum voor illegalen te Brugge, waar diens echtgenote hem niet eens dagelijks kan komen bezoeken omdat zij nog werkt en van het openbaar vervoer afhankelijk is. De veroordelingen van meer dan 10 jaar geleden, waarvan ook de argumentatie onder het eerste middel volledig kan worden hernomen met betrekking tot de vraag waarom deze onterecht tot het oordeel leiden dat verzoekende partij een risico zou behelzen tot onderduiken of een gevaar vormt voor de openbare orde, verantwoorden de opsluiting van verzoekende partij niet. Verzoekende partij kon perfect in zijn veilige thuisomgeving wachten op een oordeel van Uw Raad in diens dossier of op het terugleiden door de overheid naar zijn land van herkomst. Dat dit niet mogelijk was op basis van veroordelingen van meer dan 10 jaar geleden is ronduit disproportioneel met zijn recht op eerbied voor het gezinsleven en rekening houdend met zijn psychische toestand waarbij hij lijdt aan posttraumatische stress omwille van zijn gevangenhouding (en opsluiting) in een kamp om tot kindsoldaat te worden getraind, en er dus alle belang bij heeft om in zijn veilige thuisomgeving te vertoeven, betreft dit eveneens een schending van artikel 3 EVRM wegens onmenselijke behandeling;"

Beoordeling.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing mede gestoeld is op het argument dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een verwijderingsmaatregel van 6 juni 2023, terwijl deze beslissing nog vatbaar was voor beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De Raad merkt op dat tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2023 geen van rechtswege schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen openstaat. Bijgevolg kan de gemachtigde vaststellen dat verzoeker weigert gevolg te geven aan voormeld bevel van 6 juni 2023 en dat het weinig waarschijnlijk is dat vrijwillig gevolg zou worden gegeven aan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat ten onrechte zou zijn besloten tot een risico op onderduiken, overeenkomstig artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker van oordeel is dat hij op het Belgische grondgebied moet worden toegelaten. Wanneer een vreemdeling door zijn handelen te kennen geeft hoe dan ook niet van plan te zijn om een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten te respecteren en dit in het verleden ook niet deed, kan hij niet verwachten dat een bestuur nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten.

In de mate dat verzoeker kritiek levert op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat er geen sprake zou zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde, kan volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

In de mate dat verzoeker opnieuw verwijst naar de artikelen 3 en 8 EVRM volstaat een verwijzing naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Het derde middel is niet ernstig.

2.4. De middelen zijn niet ernstig. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en in artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. DILLEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DILLEN

M. MILOJKOWIC